

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-408/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa temeljem generalne punomoći, broj: SU-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Ston, Ston, Trg kralja Tomislava 1, kojeg zastupa opunomoćenica *_____* odvjetnica u Rijeci, *_____*, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 6. prosinca 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje djelomičnog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/18-11/587, URBROJ: 376-10-18-6 od 4. rujna 2018.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, da zainteresiranoj osobi Općini Ston, Trg kralja Tomislava 1, Ston, naknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim djelomičnim rješenjem tuženik je utvrdio da je, ovdje tužitelj, Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog djelomičnog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Općine prema evidenciji Općinskog suda u Dubrovniku, Zemljišnoknjižnog odjela Dubrovnik dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra - javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI, prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu, koji u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, čini sastavni dio ovog Djelomičnog rješenja; da količinu i vrstu EKI čine trase kabelaške kanalizacije te trase vodova u zemlji i nadzemnih vodova navedene u Elaboratu; da se visina godišnje naknade za pravo puta utvrđuje prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Dubrovnik ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Dubrovnik, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra - javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa

naknada i načina obračuna određenog Pravilnikom; da Općina ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta od 11. svibnja 2018., nadalje, odnosno od dana uknjižbe vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke 1., ako je ista nastupila nakon 11. svibnja 2018. godine; da je tužitelj dužan u roku od 8 dana od primitka djelomičnog rješenja napraviti obračun godišnje naknade te ga dostaviti tuženiku i Općini; da je tužitelj dužan u roku od 10 dana od primitka djelomičnog rješenja početi plaćati Općini naknadu za pravo puta; da se svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena; da se Općina obvezuje omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na predmetnim nekretninama.

Tužitelj je protiv ovog rješenja podnio tužbu u kojoj navodi da je u postupku pogrešno utvrđeno činjenično stanje, jer da su stranke 6. listopada 2008. sklopile Ugovor o služnosti kojim su uredile odnos po pitanju korištenja nekretnina Općine za potrebe izgradnje, polaganja i održavanja tužiteljeve EKI (članak 2. Ugovora o služnosti) te da je suglasnom voljom tužitelja i Općine uređeno da je tužitelj ispunjenjem obveze plaćanja jednokratne naknade Općini u iznosu od 1.124.709,30 kn, podmirio svoju obvezu plaćanja naknade za služnost trajno (članak 4. Ugovora o služnosti); da je tužitelj dana 7. studenog 2008. godine podmirio Općini ugovoren jednokratni iznos naknade od 1.124.709,30 kn, čime je trajno podmirio prema Općini obvezu plaćanja naknade za korištenje javnih površina u svrhu polaganja EKI. Ukazuje na odredbe članka 2. stavku 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17; dalje ZEK) i članka 8. stavku 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, broj 152/11., 151/14. i 95/17; dalje Pravilnik), jer se za korištenje određene nekretnine u svrhu polaganja EKI ne može dva puta plaćati naknada - i onu određenu Ugovorom i onu koju je odredio tuženik na ime prava puta, a prema članku 21. stavku 1. točke 21. ZEK-a i članku 8. stavku 4. Pravilnika prednost ima ugovorena naknada pa tuženik nije imao osnove pored već plaćene ugovorne naknade, tužitelju naložiti još i plaćanje naknade za pravo puta. Smatra da, prema Pravilniku, do obveze plaćanja naknade za pravo puta dolazi samo u slučaju ukoliko ne postoji uređen (ugovorni) odnos, koji predstavlja zaseban i isključiv pravni temelj korištenja nekretnine i plaćanja naknade za takvo korištenje.

Ističe da se u ovoj pravnoj stvari pred tuženikom, pojavilo pitanje postoji li u trenutku donošenja djelomičnog rješenja Ugovor o služnosti, kao pravni odnos kojim bi već bio uređen odnos između tužitelja i Općine, a vezano za zasnivanje i izvršavanje služnosti koja ovlašćuje tužitelja na korištenje javnih površina, u vlasništvu Općine, sve radi pristupa, održavanja, korištenja i razvoja EKI koja je u vlasništvu tužitelja i kojom tužitelj obavlja svoju registriranu djelatnost pružanja elektroničkih komunikacijskih usluga koje su, ujedno, usluge određene ZEK-om kao usluga od javnog interesa. Pojavilo se pitanje da li predmetni Ugovor o služnosti, kao samostalna pravna cjelina postoji i traje u trenutku donošenja djelomičnog rješenja, odnosno da li predstavlja uređeni odnos u smislu ZEK-a i članka 8. stavka 4. Pravilnika ili se smatra da je otkazan temeljem dopisa Općine od 12. travnja 2018. godine.

Mišljenja je da, sukladno ZEK-u i članku 8. stavku 4. Pravilnika, postojanje pravnog temelja u obliku kao što je to u ovom slučaju Ugovor o služnosti zapreka je za donošenje djelomičnog rješenja kojim bi se tužitelju naložilo plaćanje naknade za pravo puta. Unatoč tome, tuženik je zaključio da nije utvrđeno da postoji drugo pravo temeljem kojeg bi tužitelj kao infrastrukturni operator već ispunio svoju obvezu plaćanja naknade Općini i s istom regulirao odnos po pitanju korištenja nekretnina u svrhu polaganja EKI. Ovime je tuženik odlučio o prethodnom pitanju o kojem je ovisila odluka o tome da li postoji zapreka za određivanje naknade i obvezivanje tužitelja na plaćanje kako je sadržano u izreci pobijanog djelomičnog rješenja.

Tužitelj zaključuje da je tuženik propustio raspraviti ovo prethodno pitanje po pravilima stvarnog prava primjenom odredbe članka 240. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 129/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12. i 152/14; dalje: ZV) po kojima služnost prestaje istekom završnog roka odnosno raskidnog uvjeta uz primjenu odredbi o završnom roku iz članka 301. u vezi s člankom 279. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, vezanih za raskidni uvjet. Tuženik je propustio pravilno ocijeniti da se ovdje radi o Ugovoru o služnosti koji je sklopljen s trajanjem sve dok traje HT- ova potreba korištenja javnih površina (članak 4. stavak 1. Ugovora), a koja potreba na strani tužitelja nije prestala postojati. Mišljenja je da je tuženik pogrešno zaključio da Ugovor o služnosti sklopljen između Općine i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke te je time pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavka 1. točke 21. ZEK-a i članka 8. stavka 4. Pravilnika.

Konačno ističe i to da otkaz ugovora o služnosti nije odredbama ZV-a propisan kao način prestanka služnosti, niti je to valjan otkaz prema pravilima o obveznim odnosima, jer se ovdje ne radi o trajnom obveznom odnosu na neodređeno vrijeme iz članka 212. ZOO-a koji bi mogao prestati otkazom u svako doba, već se trebaju primijeniti odredbe o raskidnom uvjetu pa dok završi rok/raskidni uvjet ne nastupi, Ugovor traje i proizvodi pravne učinke te niti jedna strana nema pravo jednostranog otkazivanja Ugovora. Budući da završni rok/raskidni uvjet iz članka 4. Ugovora nije nastupio, nije valjano niti mogao biti izjavljen otkaz, a sama priroda uspostavljenog odnosa ne dopušta jednostrani otkaz Ugovora o služnosti. Priroda EKI i s njime povezane djelatnosti (u javnom, ali i privatnom interesu) nije spojiva s mogućnošću da bi vlasnik poslužne stvari imao pravo u svako doba otkazati takav ugovor. Djelatnost EKI pretpostavlja dugoročno korištenje predmetnog zemljišta radi dugoročne potrebe njezina funkcioniranja kako bi se osiguralo funkcioniranje tehnologije potrebne za suvremeni život koji bez EKI danas i u budućnosti nije zamisliv.

Tvrdi da Općina ne želi da se tužitelj, nakon nastupa učinka otkaza, kloni predmetnih nekretnina radi pristupa i održavanja EKI. Općina želi i polazi od toga, da takvi učinci neće niti nastupiti već da će, naprotiv, tužitelj i dalje izvršavati sve radnje na koje je Ugovorom bio ovlašten, ali ne u „ruhu“ služnosti već u „ruhu“ prava puta, a sve iz ekonomskog, ne i pravnog interesa, kako bi na ime toga što tužitelj ubuduće izvršava iste radnje, ali ne po Ugovoru o služnosti već sada po osnovi prava puta, ostvarila dodatne prihode, pored onih koje je već stekla temeljem sklopljenog Ugovora s tužiteljem. Otkaz motiviran ovakvim razlozima predstavlja postupanje suprotno savjestnosti i poštenju te zlouporabi prava.

U prilog svojim navodima poziva se na sudsku praksu Vrhovnog suda Republike Austrije iz koje proizlazi da Ugovor o služnosti, kojim je tuženiku dano pravo prometa i korištenja jednog priključnog kolosjeka, ne može prestati putem redovnog otkaza.

Predlaže da Sud tužbeni zahtjev uvaži i poništi osporeno rješenje.

Tuženik je sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), dostavio odgovor na tužbu u kojem se protivi svim tužbenim navodima.

Tuženik prvenstveno ističe kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog osporavanog rješenja, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz članka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09, dalje ZUP) i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a te da je osporavano rješenje u svemu obrazloženo i u skladu je s odredbom članka 98. stavka 5. ZUP-a.

Nadalje, pojašnjava da je u postupku utvrdio da su temeljem članka 212. stavka 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18;

dalje: ZOO) predmetni ugovori otkazani, da odnosi među strankama nisu više uređeni, stoga je tužitelj u obvezi plaćati zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta od dana podnošenja zahtjeva, to jest od 11. svibnja 2018., sukladno članku 5. stavku 4. Pravilnika. U trenutku podnošenja zahtjeva kao i u trenutku donošenja osporavanog rješenja odnosi tužitelja i zainteresirane osobe nisu bili uređeni u pogledu korištenja nekretnina. Predmetni ugovori su otkazani, ne postoji odredba koja bi onemogućavala da tuženik predmetne odnose uredi u upravnom postupku osporavanim rješenjem, sukladno odredbama članka 28. stavka 6. ZEK-a i sukladno stavu Suda iz presuda, poslovni broj: UsII-351/17-7 i UsII-130/17.

Suprotno navodima tužitelja glede prethodnog pitanja, tuženik smatra da otkaz navedenih ugovora ne predstavlja prethodno pitanje jer, sukladno članku 55. ZUP-a, činjenica otkaza ugovora do koje je došlo prije podnošenja zahtjeva tuženiku uopće ne predstavlja pravno pitanje bez čijeg rješavanja se ne bi mogla riješiti ova upravna stvar. Upravna stvar u ovom upravnom postupku je, sukladno članku 28. stavku 6. ZEK-a, utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu (dalje: EKI) koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta. Otvorena pitanja koja postoje prije nego li je tuženik odlučivao osporavanim rješenjem, stranke su ovlaštene rješavati pred nadležnim sudom.

Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba Općina Ston, u cijelosti osporava osnovanost tužbenog zahtjeva. U odgovoru na tužbu navodi da je dopisom od 13. travnja 2018., tužitelju izjavila otkaz Ugovora o partnerskom odnosu u šticijenju DTK i pravu korištenja javnih površina, te Ugovora o osnivanju prava služnosti javnih površina 1/2008, klasa: 037-02/08-01/695, urbroj: 2117-06-3-4-08-01, oba Ugovora sklopljena istoga dana, odnosno na dan 06. listopada 2008. godine. Budući su oba Ugovora bila sklopljena na neodređeno vrijeme, zainteresirana osoba je iste otkazala sukladno odredbi čl. 212. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., dalje ZOO).

Odredbom čl. 212. stavak 1. i 3. ZOO-a određeno je da, ako trajanje obveznog odnosa nije određeno, svaka ga strana može okončati otkazom, koji se može dati u svako doba, samo ne u nevrjeme. Ugovorima koji su sklopljeni na neodređeno vrijeme zasnivaju se trajni obvezni odnosi, kod kojih se dužna činidba obavlja stalno kroz dulje vrijeme (primjerice plaćanje zakupnine kod ugovora o zakupu, plaćanje naknade za korištenje prava stvarne služnosti, trpljenje izvršavanja sadržaja pravne služnosti na svojoj nekretnini) i/ili se dužna činidba kroz dulje vrijeme obavlja sukcesivno u određenim vremenskim razmacima i tako sve dok za to postoji potreba ugovornih strana. Otkazni obvezni odnos prestaje kad istekne otkazni rok određen ugovorom, a ako takav rok nije određen ugovorom, odnos prestaje nakon isteka roka određenog zakonom ili običajem, odnosno istekom primjerenog roka, s time da vjerovnik ima pravo zahtijevati od dužnika ono što je prispjelo prije nego što je obveza prestala otkazom (čl. 212. st. 4. i 6. ZOO- a). Pored toga, ugovorne strane mogu ugovoriti da će njihov obvezni odnos prestati samom dostavom otkaza (čl. 212. st. 5. ZOO-a).

Budući da otkaz zainteresirane osobe nije dan u nevrjeme - to je nedvojbeno valjan (redoviti) otkaz Ugovora o partnerskom odnosu u šticijenju DTK i pravu korištenja javnih površina, te Ugovora o osnivanju prava služnosti javnih površina 1/2008, klasa: 037-02/08-01/695, urbroj: 2117-06-3-4-08-01 izjavljen dopisom od 12. travnja 2018. godine. Kako oba ugovora ne sadrže odredbu o dužini otkaznog roka, niti je ona određena odredbama Zakona o obveznim odnosima, izjavljeni (redoviti) otkaz stvorio je pravni učinak prestanka oba ugovora istekom primjerenog roka koji je počeo teći kada je tužitelj zaprimio izjavu o otkazu od 12. travnja 2018. godine.

Stoga zaključuje da, ugovorni odnos koje je ranije postojao pa je otkazan nikako ne može predstavljati upravnu stvar o kojoj bi tuženik bio dužan odlučivati te ako tužitelj smatra da s osnova otkazanih ugovora ima prema zainteresiranoj osobi određena prava ili potraživanja, tada je tužitelj dužan to svoje pravo ili potraživanje ostvarivati pred mjesno nadležnim trgovačkim sudom. Štoviše, o tome da su u cijelosti neosnovani navodi tužitelja da su nezakoniti otkazi ugovora o osnivanju prava služnosti koji su sklopljeni na neodređeno vrijeme, svoj stav su zauzeli i trgovački sudovi.

Ističe da, potpuno promašeno, tužitelj postavlja tezu da je Ugovor o osnivanju prava služnosti javnih površina 1/2008, klasa: 037-02/08-01/695, urbroj: 2117-06-3-4-08-01 sklopljen pod raskidnim uvjetom odnosno završnim rokom, kada su upravo tužitelj i tuženik u čl. 4. st. 1. Ugovora o osnivanju prava služnosti nesporno utvrdili da se Ugovor zaključuje na neodređeno vrijeme te pogrešno navodi da otkaz ugovora nije proizveo pravni učinak jer otkaz nije propisan ZV-om, kao i da sama priroda uspostavljenog odnosa ne dopušta jednostrani otkaz.

Zaključuje da pravo puta predstavlja zakonsko ograničenje prava vlasništva, na koje se ne primjenjuju pravila o služnosti. Pravo puta, sukladno ZEK-u stječe se temeljem zakona izravno, tj. ipso lege, što proizlazi iz odredbe članka 28. stavak 1. ZEK-a te odredbe članka 2. stavak 1. Pravilnika, kojima je propisano kako se smatra da infrastrukturni operator ima pravo puta, ako su ispunjene Zakonom i Pravilnikom propisane pretpostavke. Smatra da je riječ o zakonskoj služnosti na koju se sukladno članku 185. ZV-a ne primjenjuju pravila o služnostima, ako zakonom nije drukčije određeno.

Predlaže tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje tuženika doneseno je u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, koji postupak se vodio na zahtjev zainteresirane osobe, a temeljem odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a te odredbe članka 5., članka 6. i članka 7. stavaka 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta.

Kako je tim rješenjem utvrđena i naknada za pravo puta na nekretninama u vlasništvu ili pod upravom zainteresirane osobe, za, po tužitelju izgrađene EKI, tužitelju je prijeporno je li se ta naknada mogla utvrditi u situaciji u kojoj je pitanje naknade za pravo puta bilo drugačije riješeno ugovorom stranaka, koji je, prema stavu tužitelja, nezakonito jednostrano otkazan.

Iako tužitelj tužbu podnosi zbog pogrešno odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, relevantni tužbeni navodi odnose se prvenstveno na povredu mjerodavnog materijalnog prava pa je Sud spor riješio bez rasprave.

Odredbom članka 28. ZEK-a uređeno je korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta te je stavkom 1. tog članka propisano da se smatra da infrastrukturni operator ima pravo puta ako je izgradio elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, ako posjeduje uporabnu dozvolu izdanu na svoje ime ili na ime svojih univerzalnih ili pojedinačnih pravnih prednika, ako se koristi elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom i drugom povezanom opremom bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra ili vlasnikom nekretnine na kojoj je izgrađena ta infrastruktura, u razdoblju od najmanje tri godine od početka njezina korištenja.

Sukladno članku 27. stavak 5. i članku 28. stavak 1. ZEK-a, elektronička komunikacijska infrastruktura koju čine kabela kanalizacija, elektronički komunikacijski vodovi koji se postavljaju izvan kabela kanalizacije i stupovi nadzemne komunikacijske mreže, može biti predmetom uspostave, tzv. „prava puta“, u smislu ZEK-a, ako je

elektronička komunikacijska infrastruktura i druga povezana oprema izgrađena na općem dobru ili na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba.

Postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo je ovlašten pokrenuti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine, a postupak je uređen člankom 28. stavak 6. ZEK-a te člancima 5. do 8. Pravilnika.

Nakon provedenog postupka, tuženik, kao zakonom utvrđeno nadležno tijelo, rješenjem utvrđuje infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na predmetnim nekretninama te visinu godišnje naknade za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva.

Prema stavku 4. članka 28. ZEK-a infrastrukturni operator obvezan je plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obvezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba, u smislu naprijed navedene odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a, podnijela prvi zahtjev tuženiku za vrijeme važenja ugovora stranaka pa je taj postupak obustavljen. Novi zahtjev zainteresirana osoba je podnijela nakon što je otkazala Ugovor o partnerskom odnosu u šticijenju DTK i pravu korištenja javnih površina, te Ugovor o osnivanju prava služnosti javnih površina 1/2008, KLASA: 037-02/08-01/695, URBROJ: 2117-06-3-4-08-01 pa je, tek nakon otkaza oba ugovora, ponovno pred tuženikom pokrenula postupak za utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta.

Novi zahtjev je tuženik zaprimio 11. svibnja 2018., kako to proizlazi iz prijemnog štambilja tuženika.

Prema odredbi članka 5. stavka 4. Pravilnika, tuženik je bio ovlašten za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu ili pod upravom zainteresirane osobe te visinu godišnje naknade za pravo puta.

Prigovori tužitelja u pogledu valjanosti i pravne kvalifikacije otkazanog ugovora o služnosti na utječu na navedenu obvezu tuženika.

Prigovor da, shodno članku 21. stavku 1. točke 21. ZEK-a i članku 8. stavku 4. Pravilnika, prednost ima ugovorena naknada pa da tuženik nije imao osnove pored već plaćene ugovorne naknade, tužitelju naložiti još i plaćanje naknade za pravo puta, ne utječe na ocjenu da je osporeno rješenje doneseno pravilnom primjenom materijalnog prava u valjano provedenom postupku.

Naime, odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika se odnosi na prestanak obveze plaćanja naknade za pravo puta, kad na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, dakle postojanje ugovora je uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta, o čemu se ovdje ne radi.

Prema ocjeni ovog Suda, u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, u okolnostima konkretnog slučaja, izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz da ne postoji zapreka za provođenje postupka iz članka 28. stavka 6. ZEK-a. Stoga nije osnovan navod tužitelja da je tuženik pogrešno zaključio da ugovor o služnosti više ne proizvodi pravne učinke, budući spisu predmeta prileži dokaz o otkazu navedenog ugovora.

Pitanje valjanosti otkaza, povrata plaćenog i eventualne naknade štetnih posljedica jednostranog otkaza ugovora o služnosti valja rješavati pred sudom redovne nadležnosti.

Slijedom navedenog, trebalo je, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) presuditi kao pod točkom I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tbr. 23. t. 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za PDV.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) utemeljena je na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 6. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenicu

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	8.2.2019. 8:26:33	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/124	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-4	spis	0

d2213707